

Lugupeetud palvesõber,

heaks palve tõlkeks ei piisa alati akadeemilisest keeleoskusest. Tänapäevase palve pealkirjas “Desilusión... Ilusión...” sisalduva kahe sõna adekvaatne mõistmine on näiteks selle kohta. Vaja on tunnetada konteksti, teada nende sõnade etümoloogilist päritolu ja arengut ning olla valmis ka Neijing koolile iseloomulikuks kabalistiliseks sõnamänguks. Ainult sõnaraamatule toetudes satuksime segadusse...

Vaatleme lähemalt sõnu ilusión, desilusión

HISPAANIA-EESTI SÕNARAAMAT:

ilusión – illusioon, silmapete, meelete, pettekujutus, alusetu lootus, täitumatu unistus

desilusión- pettekujutlusest vabanemine, illusioonist vabastama, pettuma.

EESTI ÕIGEKEELSUSSÕNARAAMAT:

illusioon- pettekujutus, alusetu lootus, moonutatud tajus

ETÜMOLOOGLINE päritolu:

*Sõna **illusioon** tuleneb ladinakeelsest sõnast **illutio, -ionis**, mis tähendab **pettust, vale**.*

Kuid hispaania keeles on sellel sõnal kaks tähendust, teatud määral vastandlikud:

- 1. pettus, meelete, ebareaalne idee.*
- 2. Teine tähendus pärineb selle sõna arengust läbi aja. XIX sajandi teisel poolel poolel sai tema tähenduseks “elav lootus, positiivsed ootused millegi või kellegi suhtes”.*

See kehtib tänaseni ja omab rohkem jõudu kui tähendus, mis tal algselt oli.

(Allikas: Diccionario Etimológico)

Ka Neijing Kooli tekstides kasutatakse sõna üldiselt selles tähenduses, kuigi alati võib ette tulla erandeid.

*Ning nüüd, kus sõna **illusioon** tähendus on selginenud, saame me seda kasutada meie tõlketekstides nii nagu see originaalis kasutusel on. Ka tulevikus.*

Illusaid palvuslikke elamusid!

ILLUSIOON, DESILLUSIOON

On kerge, ning ütleks isegi, et... “loomulik” jätkata “**des-illusiooni**” teed.

Järjepidevad ja katkematud teated –ühiskondadest, kultuuridest, organisatsioonidest...ja inimlikest argistest sündmustest-, mis meieni jõuavad, kutsuvad meis esile desillusioone; ning me pettume.

“Illusionism”- kui maagia väljendus- asetab ja asetab meid – olgugi, et vaid üheks hetkeks- müsteeriumisse, üllatusse, loomingulisusesse. Kui me langeme desillusiooni, siis müsteerium, üllatus ja loomingulisus hajuvad. Meile jäävad mõistus, loogika, seletused... ning suvalise võimuka manipulatsiooni aktseptatsioon.

Kui sisenetakse palvesse, siis vibreeritakse selles –see ongi kutse-, mis kutsub esile illusioone, selles, mis transformeerib, mis töötab, mis muudab, mis transfigureerib...

Ühtlasi on ka kindel, et rõhuasetus negatiivse esiletoomisele –mis esmapilgul võib anda positiivse reaktsiooni- varjab tavaliselt selle, mis toimub vaikuses, järjepidevuses, sirgjoonelisuses, suunatuses headusele, teenimises... Midagi sellest ei ole esimeses plaanis, ega ka mitte kõige tähtsamate uudiste hulgas. Tundub, et midagi sellest ei anna kõneainet. Midagi sellest ei ole uudiseks.

Selle desillusiooni **normid** on märgistanud, paika pannud tavapärase kaitse- ja ründe käitumise. Alati on midagi –midagi, alati-, mis meid ründab: alateadvus, isiklik lugu, perekondlik lugu, töö lugu, tundmuste lugu, pärilikkus...

Ja millegi eest me alati ennast kaitseme: oma lubadustega, oma töötustega, oma pühendumistega...; kuid tavapärast kaitse tonaalsuses!, kuid mis korralikult vaadelduna –hästi vaadelduna- näitab, et “rünnak” ja “kaitse” on... üks ja seesama. Sõltub sellest, kus poolel keegi on, selleks, et tähistada midagi, mis vajab kaitset, või midagi, mida on vaja rünnata või mingit ründajat.

Õigus ennast kaitsta paneb paika ka õiguse rünnata.

Ükskõik missuguse protsessi duaalsus –kahtlusega- on väljavalimise käigus suur vähendus. Referentsüsteem!..., millel on olnud –ja on, ja on-, oma aeg, oma tõestus, proovilepanek, oma... vajadused.

Palve tähendus teavitab meid, selgitab meile, et see transiit duaalsuses on juba praegu minevik.

Kui pannakse paika referentsid, kommentaarid, arvamused **Universaalse** kohta, siis duaalsus muutub auruks; see lahjeneb; muutub unitaarseks, ühtseks. See on viis – “**Uni-versaalse**” sees-, kuidas me siseneme “universumi elanikuks olemise” teadvusesse.

See on seal, kus duaalsus ei... ei ole operatiivne.

See on seal, kus see referents, mis märkis duaalsust, enam ei sobi.

Missuguses teada-tuntud universumi osas – mis oleks väljendus selle kohta, et me ei tunne seda... kuid, millises osas me asume? Me ei tea isegi oma asupaika!...

-Üleval, paremale...

-Millest? Betelgeusest, Orionist, Vegast..., millest?

Ah! Me peame duaalsusesse abiks võtma, et leida meie referents suhtes...

-Põhjanaan tühistab Põhja...

-Mis põhja? Kelle?

See, kirjanduslikus või... filosoofilises argoos, võiks öelda, et: "Oleme eksinud".

OK?

Kuid kohe tekib teine küsimus: Kas meil on vaja teada kus me oleme? Milleks? Kas me tegelikult võime teada, kus me oleme? Või me lihtsalt "oleme"?

Ah! Me lihtsalt oleme!...

Me oleme, mõtleme, tunneme, liigume; me mõistame teatud referentse, teatud aspekte, mis seavad tingimusi ühele või teisele. Kuid, kui ma muutun universalistik –palvusliku kriteeriumi tähenduses-, siis sisenen ma selle Müsteeriumi dünaamikasse, mis ütleb mulle, et minu olend on... Loova Müsteeriumi Lõputus Universumis –näiteks!-. "Minu olend ja minu olemine on Lõputus Loovas... Müsteeriumis".

Jah. Duaalses süsteemist lähtudes tuleks öelda:

-Ja kuidas seda süüakse?

-Te võite seda süüa riisiga, kartulitega, kalaga... või millega soovite!

See strukturealne materialism, mis peab kõike... konkretiseerima ja kõik nahka pistma!, pole siiani aru saanud, et magu on illusionismi maag. (hisp. keeles: estomago-magu; kabalistiliselt: esto-mago-see maag)

Siiamaani pole aru saadud, et ükskõik missuguse mateeria konfiguratsiooni sees on selle hingeõhk ja hingus, mis hoiab seda struktuuri alal. Ja just see annab struktuurile reaalselt tähenduse!

Siiiani... siiamaani pole märgatud, et kõige sellega, mida teatakse, võiks märgata, et peened, elegantseid, õrnad ja müstilised jõud ühendavad hapniku vesinikuga ning sellepärast on meil vesi!; kui neid peenekoelisi, elegantseid ja harmoonilisi jõudusid ei oleks, poleks ka vett! Näiteks.

See on illusionism, mis on... tõeline, lõksudeta, tõendustega.

-Ah! Sest ühendused, seosed ja energiad ja... emiteerivad ja saavutavad ja kindlustavad, tagavad ja koguvad kokku...

-Ah! Ja, jahh. Jahh. See on väga hästi ära seletatud.

Aga..., ja need jõud, mis moodi, kuidas... kuidas õnnestub neil nii tohutu andekusega end varjata; ning näidata mulle mingit materiaalselt maailma, millesse ma truult usun ja mille küljes ma kinni olen, kui tegelikult on see fiktsioon!? See on pre-eksistentsi Müsteerium –et seda kuidagi nimetada, et sellele mingi nimetus anda- see, mis liidab, ühendab erinevaid jõudusid ning konfigureerib neid, kuni neile vormi annab.

Sel moel kujutlus, illusionism ja illusoorne maailm ei ole enam mingi viirastus ning see muutub palvuslikuks toetuseks.

Veel jääb üks lootusekiir, mis kuulutab: *“Ka illusioonidest elatakse”-“elatakse samuti”*-. Ja teine lootusekiir: *“Sinu illusioonid on muutunud reaalsuseks”* –kui midagi on konfigureerunud ja konformeerunud-.

Kui me oleme võimelised –ja me me oleme seda!- hoidma alal seda niiti- (*“hil-usioni” hisp. k. kabalistika sõnast ilusion: hilu-sion, hilo- niit*), mis on see, mis konfigureerib kõiki vorme ja materiaale! Ning tema lõpmatuse ja suuruse pärast identifitseerime seda kui *“Müsteeriumi”*, siis oleme *“loominguliseks muutumise”, üllatumise ja edasi liikumise lainel... headuses!, teenimises!, solidaarses!, kujuteldavas!, loomingulises!*

Ning me oleme võimelised kontempleerima, teatud distantsil, õuduse dramatismi, terrorit, segadust, lootusetust. Jahh!, see on olemas! Kui sellega ei üritata annulleerida!, vaid... hinnata, ning mitte lastes end kaasa kiskuda kaootilise draama poolt, mis end propagandas demonstreerib ning tõkestab kõik illusioonid! kuni sinnamaani, et paneb meid ütleva: *“Elu ongi selline”. “Sest maailm on selline! “Sest...”*.

Eh, Eh, Eh!

Et meie olend sensibiliseeruks **illusiooni**... kui sõna, kui heli, kui inspiratsiooni ees.